

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 23 oktober 1987 door de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg verzocht haar, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Executieve "houdende de vaststelling van de erkenningsvoorwaarden, de werking en de subsidiëringsmodaliteiten voor thuisbegeleidingsdiensten voor gehandicapten", heeft op 28 oktober 1987 het volgend advies gegeven :

Blijkens zijn opschrift betreft het voor advies voorgelegde ontwerp "de vaststelling van de erkenningsvoorwaarden, de werking en de subsidiëringsmodaliteiten voor thuisbegeleidingsdiensten voor gehandicapten".

Voor het ontwerp blijkt geen andere rechtsgrond voorhanden te zijn dan de begrotingskredieten die de Vlaamse Raad ter beschikking wil stellen.

Hoewel wordt aangenomen dat de Executieve op grond van een begrotingskrediet regelend kan optreden, dient in dergelijke omstandigheden de regeling beperkt te blijven tot voorschriften in verband met subsidiëring sensu stricto. Bovendien kan zo'n regeling nooit een recht op subsidie verlenen, daar het aan de Vlaamse Raad blijft toekomen om, elk jaar opnieuw, te beslissen of hij voor de uitkering van dergelijke subsidies al dan niet kredieten ter beschikking stelt en, zo ja, ten belope van welk bedrag.

Uit de voorgeschiedenis en uit de tekst zelf van het voor advies voorgelegde ontwerp blijkt echter dat het er de Vlaamse Executieve om te doen is een veel fundamenteelere regeling tot stand te brengen.

Zoals blijkt uit een ter kennis van de Raad van State gebracht schrijven dd. 6 januari 1987 van de Eerste Voorzitter van het Rekenhof gericht tot de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg, worden de thuisbegeleidingsdiensten voor gehandicapten reeds sedert 1981 gesubsidieerd en "(stelt) de ontstentenis van een nauwkeurig gestructureerde en normatieve omkadering van dergelijke dienst-

.../...

verlening niet alleen de betrokken diensten in een toestand van rechtsonzekerheid, doch brengt (zij) tevens de gelijke behandeling van de rechthebbenden op bijstand in het gedrang". In de slotalinea van dezelfde brief wordt erop aangedrongen dat, na de experimentele fase van vijf jaar, tot de uitvaardiging van een regeling zou worden overgegaan.

Dat het om een meer principiële en permanentere regeling gaat dan een loutere subsidieregeling binnen de perken van de kredieten waarvan de Vlaamse Raad jaarlijks vrij het bedrag zou bepalen, blijkt ook uit de ontworpen regeling zelf.

De artikelen 17 en 18 van het ontwerp tonen aan dat het de bedoeling is volwaardige subjectieve rechten op subsidie te verlenen, die onafhankelijk zouden zijn van het bedrag van de kredieten die jaarlijks op de begroting zullen worden uitgetrokken : een dienst die jaarlijks 500 begeleidingen verricht, zou een tegemoetkoming kunnen ontvangen (lees : daadwerkelijk ontvangen, voor zover aan die overige voorwaarden van het ontwerp is voldaan) voor één voltijdse licentiaat en, per bijkomende schijf van 300 begeleidingen, een tegemoetkoming voor een halftijds personeelslid met een diploma van niet-universitair hoger onderwijs (artikel 17); de tegemoetkomingen zouden worden uitgekeerd ten belope van de brutobezoldiging die de dienst overeenkomstig het ontwerp verplicht is toe te kennen, vermeerderd met 50 t.h. tot dekking van bijkomende personeelsuitgaven (artikel 18).

.../...

Een andere bepaling van het ontwerp die duidelijk het bestek te buiten gaat van een loutere subsidieregeling als hiervoren bedoeld - en die eerder een organieke regeling van de sector van de thuisbegeleidingsdiensten blijkt te zijn - is bv. artikel 3, dat, voor elke soort van diensten, bepaalt hoeveel er, per provincie of zelfs voor de gehele Vlaamse Gemeenschap, voor erkenning (en dus ook voor subsidiëring) in aanmerking kunnen komen. Dergelijke beperkingen kunnen de gelijke behandeling van de gehandicapten die thuisbegeleiding behoeven, alsmede de gelijke behandeling van de diensten die in dit verband aanspraak willen maken op erkenning en subsidiëring in het gedrang brengen, en kunnen derhalve enkel door de Vlaamse Raad zelf of ingevolge een klare opdracht van die Raad worden vastgesteld.

Het met het ontwerp beoogde doel - hoe lofwaardig het ook moge zijn - zal dus pas kunnen worden bereikt nadat daartoe bij decreet een steviger rechtsgrond zal zijn geschapen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	:	P. VERMEULEN,	eerste voorzitter,
		J. NIMMEGEERS,	staatsraden,
		W. DEROOVER,	
		J. GIJSSELS,	assessoren van de
		J. HERBOTS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	:	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. E. HAESBROUCK,
auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

P. VERMEULEN.